

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀՈՒՆՏ ԱՆԾԱՆՕԹ ...

Հո՛ւնտ անծանօթ, կը շանջե՛ս, սրբիս մէջ հուր մը իբրեւ .
Պիտի մըխա՛մ քէ չըսեմ ես այս գիշեր. կը խըլե՛ս
Քունն աչքերէս ու կ'ընես զիս կէս մեռել ու կէս ողջ:

Ըսէ՛. ի՞նչպէս քիչ մ'առաջ, ո՞ր դիպուածը, ո՞ր ասուածն
Քեզ իմ դիմացըս հանեց. ու երբ հագի՛ւ քէ աչքերս
Մուրին մէջէն քեզ տեսն ու մըսքիս մէջ կազմեցին

Արձանն, Պասկերն, Մեղեդին՝ Արուեսի Գործն քսեղծման,
Արծիւն ի՞նչպէս շո՛ւտ հասաւ ու քեզ առա՛ւ ու տարա՛ւ...:
Զե՛մ ավստսար, զանգասիր հեռացումիդ այդպէս շուտ,

Այլ կ'ափսոսամ սա հողին զոր իմ մըսքովս՝ իբրեւ բան,
Ես պեղեցի օրերով, պատրաստ, պարտքս քրի զայն,
Որպէսզի դուն իջնայի՛ր հող-հոգւոյս մէջ, ջերմօրէն...:

Մընա՞յ պիտի Աստուած իմ. դարերո՞վ քէ՞ յաւիտեա՛ն
Հողն-էութիւնս այսպէս ո՞րք, երբ անդին շատ հոգիներ
Ամէն վայրկեան կը զըսենն հունսեր՝ ծանօթ, անծանօթ...:

Ա. ՇՏԻՇԱՏ

